

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **navrhovatelů a) L.P., bytem ..., b) E.B., bytem ..., zastoupených JUDr. Tomášem Holubem, advokátem, se sídlem Štefánikova 203/23, Praha 5 – Smíchov, proti odpůrkyni obci Obytce, se sídlem Obytce 19, 339 01 Klatovy, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Obytce ze dne 22.6.2016,**

t a k t o:

- I. Opatření obecné povahy – Územní plán obce Obytce ze dne 22.6.2016 v části týkající se zastavitelné plochy Z2 (Obytce-jih) se z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Ve zbytku se návrh z a m í t á.**
- III. Odpůrce je povinen uhradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 22 729 Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Tomáše Holuba, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

- I.**
Předmět sporu

Navrhovatelé se společným návrhem ze dne 15.9.2017 domáhali zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Obytce ze dne 28.6.2016 (dále též jen „*územní plán*“ či „*napadené opatření obecné povahy*“).

- II.**

Návrh

Navrhovatelé konstatovali, že napadeným opatřením obecné povahy byli zkráceni na svých právech. K tomu uvedli, že koupili v průběhu let 2002 až 2003 postupně několik pozemkových parcel parc. č. 141/49 - orná půda, o výměře 1 997 m², parc. č. 141/50 - orná půda, o výměře 2 641 m² a parc. č. 141/55 - orná půda, o výměře 2 087 m², vše v katastrálním území Obytce, obci Obytce. Hodlali provozovat zemědělskou výrobu. Tomuto záměru přizpůsobili své aktivity a veškeré počínání, tj. pořídili pozemky v určité části obce, zařídili nedaleko i své bydlení, vybudovali zde již i stodolu, jak bude uvedeno v textu níže. V souvislosti s komplexními pozemkovými úpravami navrhovatelé v roce 2014 podepsali návrh scelení pozemků, kdy jim byl předestřen záměr lepšího obhospodařování. Ve výsledku by jim připadly sice pozemky nacházející se pod vedením vysokého napětí, ale byvše ujištění starostkou obce Obytce JUDr. V., že v dané části obce se stavět nebude, tuto nevýhodu akceptovali. Ze strany starostky obce Obytce JUDr. V. byli navrhovatelé ujištění dokonce několikrát, tj. opakovaně, že se v části obce, kde se mají nacházet pozemky, které získají scelením, stavět nebude - bude se v této části obce jednat o louky. Toto její ujištění korespondovalo i s návrhem územního plánu, podle něhož se primárně počítalo se zastavěním pozemků v severní části obce Obytce - viz část označená v návrhu územního plánu jako Z1. Navrhovatelé považují za důležité zdůraznit, že uvedené informace a ujištění jim ze strany starostky byly podávány v době, kdy již byly započaty práce na přípravě nového územního plánu, přičemž starostce obce byly jejich záměry provozovat zemědělskou výrobu - chov skotu - dobře známy (minimálně od r. 2014). Účelovým počínáním starostky obce Obytce se navrhovatelé, zejména nyní po dokončení procesu pozemkových úprav, cítí poškozeni a počínání starostky při procesu scelování považují za manipulativní. Navrhovatelé dále zdůrazňují, že jako laici vycházeli z toho, že starostka obce jako představitelka veřejné správy poskytuje relevantní informace, které odpovídají skutečnosti. Z pravdivosti starostkou poskytnutých údajů především vycházeli, když podepisovali všechny příslušné dokumenty týkající se připravovaných pozemkových úprav. Navrhovatelé necítili žádnou potřebu v této věci cokoli nárokovat, resp. připravované pozemkové úpravy jakkoliv rozporovat. Veškeré okolnosti vytvářely u nich naopak dojem, že se o osud svého podnikání nemusí obávat, protože bude nadále probíhat v části obce, která nemá být zastavěna. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že principům řádného fungování veřejné správy neodpovídá, pokud by nesli negativní následky skutečnosti, že jim starostka poskytla nepravdivé informace a ujištění. Zmíněným jednáním starostky byla zcela jistě porušena zásada poučovací povinnosti. Dle názoru navrhovatelů veřejná správa nemůže fungovat výše naznačeným způsobem, tj. nemůže se pro laika stát nepředvídatelnou. Navrhovatelé výslovně uvádějí, že kdyby věděli, že v předmětné části obce vzniknou pozemky určené k zastavění, návrh scelení pozemků by nepodepsali, protože by věděli, že se jim pozemky v každém případě znehodnotí - budou totiž vlastnit pozemky pod dráty vysokého napětí (tudíž neprodatelné) a nadto bude hrozit, že se jejich podnikatelské aktivity (zemědělská výroba na těchto pozemcích) stanou předmětem stížností ze strany budoucích vlastníků stavebních pozemků. Na dokreslení obskurnosti celého procesu navrhovatelé uvádějí, že ze strany stavebního úřadu - Městského úřadu Klatovy bylo dne 19.6.2014 vydáno územní rozhodnutí č.j. OVUP/4056/14/Lu o umístění stavby (skladu sena a slámy - stodoly), přičemž k tomuto obec Obytce jako účastník řízení nevznesla žádné námitky. Z písemné dokumentace přitom plyne, že se pro tento účel povolilo vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu s odůvodněním, že jde o stavbu mimo

intravilán; uvádělo se dále, že obec nemá zpracovanou územně plánovací dokumentaci, má jen urbanistickou studii z roku 2002.

Navrhovatelé dále uvedli, že pro doplnění shrnují tato podstatná fakta: 1/ Dne 27.2.2013 byl v obci Obytce projednán záměr zastupitelstva ohledně nového územního plánu. 2/ Zadání bylo upraveno a schváleno usnesením zastupitelstva 28.5.2014. 3/ V prosinci 2015 byl v obci Obytce vyvěšen návrh územního plánu, jiného proti původně starostkou tvrzeného, k němuž navrhovatelé podali námítky; dne 27.1.2016 obec Obytce jejich námítky nevyhověla. 4/ Po tomto zjištění navrhovatelé uplatnili námítky rovněž v rámci procesu probíhajících pozemkových úprav, a to dne 14.7.2016, kdy podali písemné námítky proti návrhu komplexních pozemkových úprav, konkrétně proti scelení pozemků parc. č. 141/49 - orná půda, o výměře 1 997 m², parc. č. 141/50 - orná půda, o výměře 2 641 m² a parc. č. 141/55 - orná půda, o výměře 2 087 m², vše v katastrálním území Obytce, obec Obytce. 5/ Další námítky navrhovatelé vznesli na jednání u Krajského pozemkového úřadu pro Plzeňský kraj, Pobočka Klatovy, dne 2.8.2016, resp. je poté doplnili písemně. 6/ Následně došlo rozhodnutím Státního pozemkového úřadu Klatovy, Krajského pozemkového úřadu pro Plzeňský kraj, Pobočky Klatovy, ze 16.12.2016 ke schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Obytce, a to pod spisovou značkou 2RP487/2011-130725, č.j. SPU 487660/2016. Navrhovatelé podali proti uvedenému rozhodnutí odvolání dne 3.1.2017, které bylo zamítnuto rozhodnutím Ústředí Státního pozemkového úřadu Klatovy ze dne 22.5.2017.

Navrhovatelé pokračovali konstatováním, že důsledkem realizovaných změn územního plánu obce Obytce v návaznosti na schválené komplexní pozemkové úpravy je skutečnost, že pozemky, které navrhovatelé po provedení pozemkových úprav vlastní, sousedí s pozemky určenými k zastavení. Navrhovatelé se napadaným územním plánem cítí zkráceni na svých právech z důvodu, že: a/ Budou-li chtít na těchto pozemcích provozovat zemědělské podnikání, zejména chovat skot a jiné zvířectvo, budou nevyhnutelně dříve či později vystaveni stížnostem, možná i šikaně, ze strany vlastníků těchto (v budoucnu již stavebních) pozemků, kteří se budou cítit jejich podnikáním negativně dotčeni. Tuto jejich obavu potvrzuje i dopis obecního úřadu ze dne 2.3.2016 - vyhodnocení námitek odvolatele k ÚP Obytce, kterým obec jednoznačně odmítá provozování zemědělského podnikání na předmětných pozemcích s odkazem na výstavbu rodinného bydlení. Navrhovatelé dále konstatují, že po příslušném ubezpečení ze strany starostky obce Obytce, které již bylo popsáno výše pod bodem II., se chovali dle tohoto ujištění, tj. jednali po celou dobu v souladu se zásadou legitimního očekávání chodu věcí v rámci obce - zejména tedy bez obav rozvíjeli své zemědělské podnikání. Za tímto účelem již vynaložili nemalé prostředky, a to zejména na nákup předmětných pozemků, stavbu skladu sena a slámy - stodoly, stavbu ohradníků a oplocení, nákup a vysazení traviny, nákup skotu atd. Náklady na tyto položky činily cca 1 000 000 Kč. b/ Nebudou-li moci provozovat zemědělské podnikání, pozemek (dříve parc. č. 141/56 v katastrálním území Obytce, obci Obytce) získaný po pozemkových úpravách se nachází pod vedením vysokého napětí, nelze zastavět a je tudíž de facto neprodatelný; za své původně vlastněné pozemky (dříve parc. č. 141/49 a 141/50 v katastrálním území Obytce, obci Obytce), které se po provedení pozemkových úprav staly pozemky určenými k zastavení, tak navrhovatelé získali pozemek, který je prakticky bezcenný. Na straně navrhovatelů tak došlo k zásahu do jejich vlastnického práva a tím došlo k porušení zásady šetření jejich práv nabytých v dobré víře, a to nepřiměřeným způsobem.

III.

Vyjádření odpůrkyně

Odpůrkyně se k návrhu nevyjádřila.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Žádný z účastníků řízení se k jednání nedostavil.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 101b odst. 3 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.r.s.“), soud přezkoumal opatření obecné povahy v rozsahu a z důvodů uvedených v návrzích a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

A.

Podle čl. 11 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek. Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

Výkladem citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod ve vztahu k územnímu plánování se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21.7.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný pod č. 1910 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Soud se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, zcela ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud v bodech 47 až 50 uvedl, že „územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je

vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníku adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 LZPS), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (k civilizační a politické úloze vlastnického práva v dějinách viz komplexně Richard Pipes: *Vlastnictví a svoboda*, Argo, Praha 2008). Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřipustný, neboť v rozporu s čl. 4 odst. 4 LZPS jsoucí zásah). Pokud však omezení daná územním plánem (jeho změnou) zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení“.

Nejvyšší správní soud dále v bodě 52 svého rozsudku uvedl, že „v rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotčený zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřipustného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou. Není proto ani věcí soudu rozhodujícího o zákonnosti územního plánu, aby se zabýval tím, zda zásah překročil spravedlivou míru, anebo nikoli; soud se omezí pouze na posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu“.

Základní rámec územnímu plánování stanoví ustanovení § 18 stavebního zákona, který je možné považovat za rozvedením citovaných článků Listiny základních práv a svobod.

Podle § 18 odst. 1 stavebního zákona je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Podle § 18 odst. 2 stavebního zákona územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů (§ 18 odst. 3 stavebního zákona). Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

Při tvorbě územního plánu je obec povinná, při vědomí citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod, naplnit cíle územního plánování stanovené v ustanovení § 18 stavebního zákona.

Při přezkumu opatření obecné povahy nelze pominout i některá ustanovení zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

Podle § 1 zákona o obcích je obec základním územním samosprávným společenstvím občanů; tvoří územní celek, který je vymezen hranicí území obce. Podle § 35 odst. 1 zákona o obcích do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Podle § 35 odst. 2 zákona o obcích pak do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojení, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.

Z právě citovaných ustanovení zákona o obcích je významný zejména obecný důraz na přijímání řešení, která jsou „v zájmu obce a občanů obce“.

B.

K věci samé je nezbytné uvést, že z opatření obecné povahy nevyplývají skutečnosti, na základě by bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že namítaným řešením jsou naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. To samé platí pro požadavky stanovené v ustanovení § 35 zákona o obcích.

V části 9.4. Zdůvodnění vymezení ploch změn, bylo na straně 16 opatření obecné povahy uvedeno: „*Zastavitelné plochy byly vymezovány s ohledem na celkový potenciál rozvoje území v maximální kapacitě sídla, což by mělo předejít změnám ÚP. Při realizaci ÚP je nutné přednostně využít plochy pro bydlení v zastavěném území a plochy pro výstavbu, které na zastavěné území navazují. Všechny nově vymezené plochy jsou vždy vymezeny v návaznosti na zastavěné území*“.

Pokud jde o plochu Z2 (Obytce – jih) bylo na straně 17 opatření obecné povahy uvedeno: „*Tato plocha navazuje na stávající zástavbu jižně od sídla Obytce. Návrh plochy vychází z požadavků majitelů pozemků a obce. V rámci plochy je nutno zajistit parkování, včetně přístupových komunikací. Podmínkou pro činnost na této ploše je, že nenaruší pohodu bydlení a nesníží kvalitu prostředí sousedícího území. V rámci využití ploch nebude narušeno životní prostředí a kvalita ovzduší*“.

Na straně 36 a 37 územního plánu pak bylo uvedeno: „*ÚP navrhuje zastavitelné plochy pro realizaci cca 34 bytových jednotek pro cca 86 obyvatel. U nově navržených ploch pro bydlení se jedná o logické doplnění zastavěného území. Zastavitelné plochy pro bydlení byly vymezovány především s ohledem na potenciál rozvoje území situovaného v blízkosti města Klatovy. Také bylo přihlédnuto k demografickému vývoji v posledních dvou dekáдах*“. Dále bylo uvedeno: „*Výchozím údajem je shrnutí počtu obyvatel podle výsledků sčítání od roku 1869 do současnosti dle údajů Veřejné databáze ČSÚ. Za poslední dvě dekády zaznamenaly Obytce nárůst počtu obyvatel o cca 7 %. Při využití všech zastavitelných ploch pro bydlení představuje nárůst počtu trvale bydlících obyvatel z 171 v roce 2014 na cca 257 obyvatel, tj. o cca 50%. S ohledem na výše uvedený demografický vývoj a na potenciál rozvoje území, lze tyto navržené dimenze považovat za odpovídající*“.

Na straně 45 bylo k námitkám navrhovatelů uvedeno: „*Územní plán Obytce navrhuje dvě lokality pro výstavbu rodinných domů Z1, Z2. Námitka se týká lokality Z2. Lokalita je vymezena na základě urbanistické studie z roku 2001. Plochy navržené k zástavbě respektují urbanistickou i architektonickou strukturu sídla, nenarušují ochranná pásma ani krajinný ráz oblasti. Lokalita navazuje na zastavěné území obce. Umístěním objektů, kde by byl realizován chov hovězího dobytka, by došlo k výraznému zhoršení kvality bydlení stávajících obyvatel. Došlo by rovněž ke znehodnocení dosud nezastavěných pozemků v sousedství, čímž by vznikla výrazná majetková újma jejich vlastníkům. Vzhledem k převažujícímu proudění vzduchu v této lokalitě by zápach ze živočišné výroby obtěžoval nejen vlastníky sousedních pozemků, ale i velkou část obce a mohl by znamenat ohrožení dalšího rozvoje obce jako území pro rodinné bydlení. Zároveň se pro obec Obytce zpracovávají komplexní pozemkové úpravy. Návrh pozemkových úprav bude v průběhu dubna 2016 vystaven k připomínkování. Pozemkové úpravy navrhuji přesunutí a scelení namítaných pozemků k ostatním pozemkům ve vlastnictví*“.

L.P. a E.B., které se nacházejí v zastavěném území obce. Tím pádem by po schválení pozemkových úprav vznikla majetková újma jinému vlastníku“.

Z pohledu zásahu do práv navrhovatelů opatření obecné povahy obstát nemůže.

Nelze totiž vůbec zjistit, jakým způsobem má prosazované řešení vést k udržitelnému rozvoji území, zejména jakým způsobem má přispět k soudržnosti společenství obyvatel území. Nejsou definovány potřeby současné generace v obci, opatření obecné povahy se nezabývá ani tím, zda nedojde k ohrožení podmínek života generací budoucích. Nejsou definovány jednotlivé veřejné a soukromé zájmy na rozvoji území a není uvedeno, na základě jakých konkrétních skutečností se má za to, že přijetím prosazovaného řešení bylo dosaženo obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Není definováno, jaký je společenský a hospodářský potenciál rozvoje území, a proč tento potenciál vyžaduje vymezení nových zastavitelných ploch. Konkrétně, proč mají být nové plochy bydlení vymezeny „pro zvýšení počtu obyvatel o cca 50%“ a na základě jakých skutečností mají navrhovatelé například v zájmu nových obyvatel obce spravedlivě trpět omezením svých vlastnických práv. Není uvedeno, na základě jakých skutečností má být prosazované řešení v zájmu obce a občanů obce. Nejsou definovány potřeby občanů obce a vlastníků nemovitostí nacházejících se na území obce a není uvedeno, jakým způsobem má prosazované řešení přispět k uspokojení jejich potřeb. Chybí zejména pečlivé porovnání kolizních zájmů v území a jasné odůvodnění toho, proč jeden zájem převažuje nad druhým.

Dále je nezbytné uvést, že vymezení zastavitelné plochy z obecně tvrzených důvodů „předejití změnám územního plánu“ či zabránění „realizaci chovu hovězího dobytka“, nevypovídají nic o naplnění požadavků zákonných ustanovení popsanych v části A rozsudku.

Konstatování, že „návrh plochy vychází z požadavků majitelů pozemků a obce“ je vnitřně rozporný, neboť navrhovatelé, jakožto jedni z vlastníků pozemků v předmětné lokalitě, s vymezením zastavitelné plochy nesouhlasili. Odkaz na to, že se „po schválení pozemkových úprav vznikne majetková újma jinému vlastníku“ je nedůvodný, neboť v době vydání opatření obecné povahy i v době rozhodnutí soudu navrhovatelé byli stále vlastníky předmětných pozemků. Současně je nezbytné uvést, že není podstatné, že vymezení nové zastavitelné plochy požadují „majitelé pozemků a obec“, ale to, že jsou naplněna všechna zákonná kritéria pro její vymezení.

Naplnění zákonných kritérií pro vymezení nové plochy bydlení nevypovídají nic ani další obecná tvrzení například o tom, že „jde o logické doplnění zastavěného území“, „zastavitelné plochy byly vymezovány s ohledem na celkový potenciál rozvoje území v maximální kapacitě sídla situovaného v blízkosti města Klatovy“ či „že respektují urbanistickou i architektonickou strukturu sídla, nenarušují ochranná pásma ani krajinný ráz oblasti a lokalita navazuje na zastavěné území obce“.

VI.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy je v části v rozporu se zákonem, podle § 101d odst. 2 s.r.s. opatření obecné povahy v této části zrušil.

Tedy pouze v části týkající se zastavitelné plochy Z2 (Obytce-jih), proti které navrhovatelé svými námitkami brojili. Ve zbytku soud návrh zamítl.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný z dalších navrhovateli navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti nebo nedůvodnosti návrhu.

VIII.

Náklady řízení

Navrhovatelé měli ve věci plný úspěch, proto jim soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za návrh v celkové výši 10 000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení navrhovatelů a jejich jménem podal návrh. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování dvou osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za dva úkony právní služby při dvou navrhovatelích tak činí odměna advokáta částku ve výši 9 920 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony na částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem navrhovatelů je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 209 Kč. Náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 22 729 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 5. prosince 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.